

A propòsit de la taula de diàleg govern central - govern de la Generalitat

El dimecres 15 de setembre va tenir lloc al palau de la Generalitat de Barcelona la primera reunió de l'anomenada taula de diàleg. Aquesta taula va ser pactada anteriorment entre Quim Torra i Pedro Sánchez, abans que el primer fos inhabilitat per delictes de llibertat d'expressió pels tribunals franquistes.

En representació del govern central van participar Pedro Sánchez més cinc ministres (entre ells Yolanda Díaz de Unides Podem) i per part del govern de la Generalitat la delegació només estava composta per Pere Aragonés i dos consellers d'Esquerra Republicana de Catalunya, ja que els tres que havien de representar Junts per Catalunya (els partidaris de Puigdemont, continuadors de l'antiga convergència de Pujol) no van participar en la reunió.

Referent a això, cal assenyalar que s'ha aprofundit l'enfrontament entre ERC i els partidaris de Puigdemont. Aquests havien nomenat a tres representants per a la taula, dos d'ells no eren consellers del govern sinó dirigents del partit, inhabilitats per la Justícia franquista. L'argument d'Aragonés perquè no participessin en la reunió va ser que aquesta era només de representants dels governs.

Més enllà dels aspectes formals i institucionals, aquest nou episodi aprofundeix l'enfrontament entre les dues principals forces que es reclamen de l'independentisme: ERC, el partit tradicional de les capes mitjanes catalanes amb influència en certs sectors assalariats i JXC, els continuadors de la Convergència de Jordi Pujol, que, llastats per la corrupció d'aquesta, van adoptar una via obertament rupturista amb l'Estat. Recordem que va ser Artur Mas, president llavors de la Generalitat, qui va convocar el 4 de novembre de 2014 la primera consulta sobre la sobirania de Catalunya. Consulta tolerada pel govern Rajoy, doncs oficialment no tenia cap eficàcia política concreta, contràriament al referèndum d'1 de octubre de 2017, prohibit per Rajoy i que va donar lloc a la brutal resposta de la Monarquia, primer amb l'actuació repressiva de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil el mateix dia 1 i després amb el discurs del rei del 3 d'octubre, que va ordenar a totes les institucions de l'Estat, en particular a les judicials, actuar contra els responsables republi-

cans catalans. Poques setmanes després, 12 d'ells van ser detinguts i condemnats. Els nou primers a més de 100 anys de presó, segons sentència del 14 d'octubre de 2019.

Què es va decidir a la taula de diàleg?

Simplement, iniciar el diàleg, sense calendari precís, com van dir Pedro Sánchez i Pere Aragonés, "dialogar sense sotmetre a terminis", donar-se temps i armar-se de perseverança.

Pedro Sánchez va oferir el que ja havia proposat a Quim Torra al febrer del 20, els anomenats 44 punts de la "agenda per al retornament", entre ells:

- l'activació periòdica de la taula de diàleg.
- la reforma del sistema de finançament, qüestió en suspens i que afecta el conjunt de les 17 autonomies en què es basa el règim monàrquic.
- reforma del sector elèctric, integrant les últimes mesures del govern Sánchez, que busca reduir la factura de la llum
- Aixecar els peatges de les autopistes, recentment realitzat
- pla de rodalies 2020-30 de 6.300 milions i relançar el corredor mediterrani
- noves mesures per regular els lloguers
- evitar recursos judicials ...

Al marge de l'imprecisió de la majoria d'aquestes qüestions, en cap d'aquests punts es tracta d'acabar amb l'amenaça de persecució judicial a 3.000 ciutadans de Catalunya, la qual cosa permet l'actuació arbitrària dels jutges, com últimament el judici contra 13 membres d'un Comitè en Defensa de la República acusats sense cap prova de terrorisme.

Tampoc es parla del que, al principi, l'actual govern Sánchez havia promès, eliminar el delictes de sedició.

Tampoc s'inclou en el paquet el projecte d'ampliació de l'aeroport del Prat, de moment suspès. En efecte, es tracta d'una inversió de 1.700 milions per part d'Aena (empresa amb participació majoritària de l'Estat). Aquest projecte divideix de dalt a baix el govern català.

En efecte, els partidaris de Puigdemont són fervents partidaris d'aquest projecte, defensat també per la patronal catalana del Foment del Treball. I d'altra banda ERC s'oposa en nom d'un altre tipus d'inversions aeroportuàries, és a dir, ampliar i connectar els aeroports de Reus i Girona. En realitat, plan-

teiant a l'Estat el control autònom de la gestió de l'aeroport. En aquest enfrontament de diferents projectes empresarials es juga, com és la moda i l'actualitat, amb arguments "ambientalistes" de protecció de la natura.

Per part de la delegació del govern de Catalunya, les exigències fonamentals són polítiques: amnistia i referèndum d'autodeterminació. Qüestions que per al govern central són incompatibles amb la Constitució.

Per al govern català les qüestions econòmiques i d'infraestructures han de ser tractades en la comissió bilateral de seguiment.

D'altra banda, Pere Aragonés insisteix que JXC se sumi plenament al procés de diàleg.

Cal dir que els dirigents de Junts s'han mostrat sempre escèptics davant la taula de diàleg i no han abandonat la seva estratègia de "unilateralitat". O sigui, rupturista amb el règim però d'esquena als treballadors i a la resta dels pobles de l'Estat, dirigint-se a la Unió Europea perquè reconegui una Catalunya independent.

No obstant això, alguna cosa important ha canviat des de 2017. "No existeix en la societat catalana el suport suficient per a una independència unilateral ... I cal convèncer Europa que s'ha intentat el diàleg". Aquest punt de vista de Lola García (La Vanguardia del 16 de setembre) reflecteix en bona mesura la posició actual d'una bona part dels dirigents republicans catalans.

Què ha canviat?

Sens dubte, la concessió d'un indult parcial per part de govern Sánchez, enfrontant-se de fet a l'aparell judicial i indirectament al Rei, ha obert la possibilitat -segons ERC- de l'obertura de negociacions amb l'Estat, al mateix temps que corren el risc de ser acusats de simples "gestors de l'autonomia" per part de sectors més radicals com els de la CUP.

La manifestació de 11 de Setembre deenguany ha estat un bon termòmetre per mesurar la relació de forces existent. Les desenes de milers de manifestants (108.000 segons la policia municipal d'Ada Colau, 400.000 segons els convocants de l'ANC) demostra el suport massiu que segueix tenint la causa independentista. Una anàlisi més detallada ens permet dir que aquest suport es concentra a les capes mitjanes, sobretot de les ciutats mitjanes i rurals, amb una disminució clara de participació

de la joventut, absència total de la classe obrera i les seves organitzacions, i també, evidentment, de la gran burgesia. Al mateix temps hi ha un rebuig als partits, escridassats i caracteritzats com titelles.

Tot això no només està lluny del 11-S de 1977, la manifestació més massiva, hegemònica pels partits obrers i els sindicats, sinó també de l'any 2014, amb més d'un milió de manifestants corejant obertament la independència,

Posició des del punt de vista de la classe obrera

En efecte, la classe obrera estava absent del 11 de setembre, però ningú pot oblidar que en la setmana del 14 al 20 d'octubre de 2019, després de la sentència contra els nou, una veritable explosió semiespontània va sacsejar tot Catalunya, amb ressons a tot l'Estat. No es tractava només ni prioritàriament d'independència, sinó de l'enfrontament contra el règim a partir de la lluita contra la repressió.

La marxa sobre Barcelona del 18 d'octubre del 19 recordava per la seva massivitat la Diada del 77 però era molt més espontània i sense enquadrament. Els dirigents sobiranistes catalans van intentar desviar políticament la manifestació "cap a Europa", donant l'esquena als treballadors i els pobles d'Espanya.

Això explica la massiva abstenció de la joventut en les eleccions autonòmiques del 12 de febrer de 2021, que va donar la victòria relativa a PSC, confirmant la majoria parlamentària independentista, però sobre la base de la massiva abstenció (de fet, només el 26% del cos electoral va votar independència).

Tenint en compte aquestes qüestions, des del punt de vista de la classe obrera, que és única a tot l'Estat, es planteja com una necessitat i un deure la defensa del dret dels pobles, l'exercici de l'autodeterminació, l'amnistia.

Més que mai, no hi ha sortida sense plantejar la lluita unida contra el règim i els governs al seu servei, enemics de tots els pobles.

La unitat es basa en les conquestes comuns, per exemple el sistema públic de pensions. Però la unitat dels pobles només és possible sobre la base d'exercir lliurement el dret dels pobles a decidir si volen federar-se, cooperar, unir-se o separar-se. El nostre punt de partida és la unió lliure de pobles sobirans i el principal obstacle és la Monarquia, la cort corrupta que l'envolta, l'aparell judicial presidit pel rei, institucions heretades del franquisme que protegeixen els interessos del capital financer i actuen servilment davant l'imperialisme a través de l'OTAN i les bases.

El combat per la República, inseparablement de l'exercici del dret a decidir, pot permetre unir les forces de la classe obrera enfront de la Monarquia i les seves institucions.

El govern Sánchez es va constituir amb el propòsit declarat de mantenir aquest règim i els interessos del capital amb una plataforma social relativament limitada que ni tan sols s'ha complert.

Per dur a terme aquesta política, el govern Sánchez, reprentent el mètode del Pacte de la Moncloa, insisteix dia i nit a buscar el consens amb tots i amb totes. Això no impedeix que la dreta franquista segueixi considerant al Govern com il·legítim, en última instància assenyala la incompatibilitat entre la Monarquia, hereva del règim anterior, i els drets i conquestes socials, la llibertat d'organització, la llibertat de decidir dels pobles.

La disjuntiva plantejada després de la mort de Franco, reforma o ruptura, segueix sent actual. Aquesta no és una qüestió abstracta, plantejar el combat per les reivindicacions, pels drets, sense condicionar el Govern i a la seva política de consens és la concreció avui d'una política de ruptura amb el règim que exigeix a les organitzacions trencar amb la seva orientació de diàleg social o pacte d'Estat.

Els nostres compromisos...

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
posicuarta.org
Busca'ns en Twitter: @posicuarta